

Vroeg Vacantie

● door D. v. d. Stoep

Vandaag, nu er voor het eerst sinds vele dagen, weer iets milds in de lucht zit, is mijn vriend Jeremias Pijpsteel thuis gekomen van vakantie, met veertien dagen kou in zijn rheumatische botten. Hij kwam vanavond de gang instappen met een zware koffer in de hand en moordlust in de ogen. Ik drukte hem zwijgend en plechtig de hand, waarna hij zich met een vermoeid gebaar het zweet van het voorhoofd wreef, het zweet waarnaar hij veel dagen vurig verlangd had en dat nu — te laat — gekomen was.

— En!?, zei Charlientje argeloos, toen Jeremias de kamer binnentapte, hoe is het geweest?

— Och, antwoordde Jeremias met de zucht van alle vacatiegangers om toch nog te vergoelijken, dat ging wel. 't Weer was niet best, maar anders — je vermaakt je wel.

— Ja, 't weer was niet best, zei Charlientje.

— Nee, 't weer was niet best, zei ik en Jeremias schudde droevig het hoofd.

— 'k Heb schaken geleerd, zei hij toen, met een wereld van weemoed in zijn stem.

— Een mooi spel, merkte ik op. Hij: ja, wel mooi.

Ik: we doen eens een potje.

Hij: Ja, dat doen we eens.

Charlientje: Nog wel bedankt voor je prentbriefkaart.

Jeremias slurpte zijn thee leeg en

vroeg toen naar zijn kannetje melk en zijn broodjes, die Charlientje voor hem had opgedaan — we zijn bureu — en daarmee vertrok hij, een zielige figuur onder de milde zon, die hem, toen hij de straat over stak, nog een extra streling over zijn blonde lokken gaf, nadat ze hem veertien dagen lang in de kou had laten zitten. Daar school iets honends in, hoewel de zon natuurlijk geheel te goeder trouw was. Ze had hem in Berg en Dal of waar hij was geweest, niet gezien, omdat toen het wolkengordijn dichtgeschoven was geweest en ze niet wist hoe hij naar haar verlangd had.

Arme Jeremias. Ik denk aan de medelijdende glimlach waarmee hij veertien dagen geleden afscheid nam in zijn dunne zomerpakje, het Schiller-hemd brutaal wijd opengeslagen.

— Je moet, zei hij toen, op ietwat docerende toon, je moet je vakantie nooit zo laat nemen. Tien tegen één, dat je 't dan niet treft met het weer. Je moet nu gaan — hij verhief zijn stem — nu het groen van de natuur nog niet is besmet door het stof dat de Augustus-vacantie-gangers opwerpen, nu, terwijl de genezende koelte van de lente in de lucht is. Je bent zoveel vrijer en je komt niet de halve stad tegen onderweg. De natuur is nu op z'n mooist en ik ben van plan, er met volle teugen van te genieten. Hij leunde met zijn kin op zijn stok en er kwam iets dwepends in zijn ogen.

— Waar ga jij heen, vroeg hij dan, zonder belangstelling, in de vaste overtuiging, dat ik wel naar mijn tante in Capelle a. d. IJssel zou gaan of naar mijn oom in Watergraafsmeer, eerst een eindje met de trein en dan een eindje met de autobus.

Ik antwoordde niet en hij wachtte daar ook blijkbaar niet op. Hij nam nog een sigaar uit het goeie kistje en ging heen, terwijl hij met een zelfgenoegzame glimlach, Charlientjes en mijn „Veel ple-

zier" in ontvangst nam. Zwaaiend met zijn stok stak hij de straat over.

Deze Jeremias en die verkleumde van thans, die schaken kan en daar met zijn kannetje melk de straat oversteekt, om in zijn mufte huis een vrouw te vinden, die koffers met ongebruikt zomergoed uitpakt en een kind, dat dreinerig is van de lange reis. Deze Jeremias en die van thans, die onderweg een wollen borstrok gekocht heeft, omdat hij het zelfs achter zijn schaakbord zo bitter koud had in zijn luchtig lentegewaad, waarin hij de natuur met volle teugen zou indrinken. Deze Jeremias en die van thans, die veertien dagen lang in de school van de ootmoed vertoefd heeft en wiens maat volgemeten wordt omdat er voor het eerst, sinds vele dagen, weer iets milds in de lucht zit.

Daar gaat hij, krampachtig houdt hij het kannetje vast. En er is een zonnestraal op zijn blonde lokken! Laten we toch dit jaar niet te vroeg vakantie nemen, mijn hooggeachte lezeres of lezer!

Denk aan Jeremias!

